

Pirmas skyrius

Bedli Komptonas, Devono grafystė, 2010

Jei Flepė kuo nors ir bjaurėjosi, tai tik žmonėmis, kišančiais nosį į svetimus reikalus. Brautis į kieno nors asmeninę erdvę žeidė jos žmogiškąjį orumą ir Flepė to niekada ir nė už ką nebūtų dariusi, nebent tai būtų būtina ir, kad ir kaip žiūrėtum, neišvengiama.

Saugodamasi pilkuoju kašmyro megztiniu neįkliūti į gervuoges, Flepė pritūpė krūmuose ir, pasiėmusi žiūronus, sutelkė dėmesį į jaunuolių porelę, stovinčią priešais nudžiūvusią obelį Holiber Hauzo sode. Moteris graži – tamsūs žvilgantys plaukai, liauna, lanksti figūra, jos drabužius Flepė, kiek suraukusi viršutinę lūpą, apibūdintų kaip bohemiškus. Jos vidutinio ūgio, pliktėlėjęs ir akinuotas vyras vilkėjo zomšinį švarką ir mūvėjo džinsus. Akivaizdu, šie žmonės atsikraustė iš Londono, tikėdamiesi čia, Bedli Komptone, rasti kaimo rojų. Na, Flepė jų nekaltino. Bedli Komptono žavesio nenuneigsi. Kerinti prieplaukėlė, pilna mėlynai dažytų žvejų valčių, Jurgio laikų stiliaus namai, senamadiškos kavinukės ir knygynas, ir glaudžiai sulipusi bendruomenė, tokią nedažnai rasi judriame šiuolaikiniame pasaulyje, – taip grynas miestietis įsivaizduoja kaimišką palaimą. O Flepė – viso to nepranokstama valdovė. Jei ne *ji*, čia nebūtų jokių vasaros pobūvių, senų daiktų

išpardavimo, Derliaus švenčių arbatėlių, Helovino vakarėlių, knygų klubo ir Gegužės dienos šokių, ir niekas taip nesuburtų miestelio bendruomenės. Visa tai – įžymiosios Flepės Skot But darbas, ir visai ne dėl to, kad ji geistų prisiimti sau šiuos nuopelnus. Flepė ir maloninga, ir dosni iki pačių širdies gelmių. Tačiau kai šiuo-
du prasisiekėliai iš Londono turėjo tiek įžūlumo, tiek akiplėšiškumo, sekmadienį bažnyčioje užsėdami Flepės ir Keneto Skot Butų priekinį klauptą, kaip tik tas vietas, kuriose juodu sėdi jau beveik trisdešimt metų, Flepės maloningumo ir dosnumo atsargos pasiekė dugną. Reikėjo ko nors imtis.

Flepė stebėjo porą nenuleisdama akių. Jai nebuvo girdėti, ką tuodu kalba. Nors buvo gabi beveik viskam, skaityti iš lūpų jai ne labai sekėsi. Ji nukreipė žiūronus į medį ir įsivaizdavo juos tariantis, kirsti jį ar ne. Jei tik jie norėtų žinovo patarimo, Flepė pasiūlytų jiems išbandyti kamieniu lipančią Himalajų rožę. Pati tokią turi Darnlyje, ir jos krūmas gana išpūdingas. Tiesą sakant, kai juodu su Kenetu birželį trims savaitėms atvėrė sodus visuomenei, *daug nuostabių* Darnlio dvaro sodų, iš įvairiausių vietų atvykusiems lankytojams ta rožė kėlė ir pasigėrėjimą, ir nuostabą. Neabejotina, Darnlio Himalajų rožė – vienas iš Bedli Komptono stebuklų.

Kad apžvelgtų, kas ten toliau, Flepė paderino žiūronus ir permetė lysves kritišku žvilgsniu. Varge vargeli, mintyse tarė ji, nejučiomis pasidavusi piktdžiugai, bet jeigu būtų susipratusi, kokie jausmai ją apėmę, būtų susigėdusi. Tačiau Flepei patogiau buvo nesukti sau galvos dėl šių ne itin maloningų ir ne tokių dosnių savo prigimties apraiškų. Holiber Hauzo sodai iš tiesų tik peraugę brūzgnai, ir turėtų iš peties pasidaruoti, kad juos sutvarkytum. Ji atsiduso dėl naujakurių porelės nesėkmės ir padarė išvadą, kaip neįtikimai pasisekė jai pačiai, kad Darnlyje turi nedidelę kariauną sodininkų, prižiūrinčių puikiausiai klestinčius gėlynus, vejas, medelyną ir daržus. Kažin ką ši nelaimėlių porelė ketina pasamdyti,

kad išnarpliotų iš šeivamedžių siaubingai susipynusius vijoklius, apnikusius naująją jų sodybą. Ji šnirpstelėjo nosimi ir nuleido žiūronus. Viena aišku. Ta porelė čia. Ir nusiteikusi čia likti.

Flepė išstypčiojo iš už krūmų į pievelę ir pasilygino kelnes. Vos spėjo pasitvarkyti, akiratyje pasirodė pažįstamas geltonas folkswagenas. Prie jo vairo, stengdamasi žiūrėti tik į kelią, kūprinosi Meiblė, geriausia Flepės draugė ir neoficiali jos rūmų dama. Pamačiusi Flepę, ji pažvelgė į užpakalinio vaizdo veidrodėlį ir, nieko neišvydusi važiuojant iš paskos, sustojusi šalikelėje nuleido durelių stiklą.

– Flepe! – šuktelėjo ir iššyk pamatė jos rankose žiūronus. – Ką čia veiki?

Flepė atkišo smakrą ir iš aukšto nusišypsojo Meiblei, tarsi nustebusi, kad toji nesupranta, juk iš tiesų taip akivaizdu.

– Stebiu pauščius, Meible, – atsakė. – Ką tik aptikau nepaprastai retą ilgauodegį plėšiką, jo nereikėtų painioti su smailiauodegiu plėšiku, nors juos supainioti lengva.

Tiesą pasakius, Flepė neturėjo supratimo, kaip kuris tų pauščių atrodo, bet prieš kelias dienas per vietos žinias girdėjo, kaip juos aptarinėja du pauščių stebėtojai iš Norvegijos. Viena, ką Flepė puikiai gebėjo, tai išgraibyti iš galvos informaciją, kai tik tos prireikdavo. Būtent, ji turėjo neįtikimai gerą atmintį, ir štai jums itin tikęs pavyzdys.

Meiblei tai padarė deramą įspūdį, bet sykiu ir kiek suglumino, kodėl Flepė tuo užsiima mieste. Argi pauščių stebėtojai dažniausiai netraukia į paplūdimius ar kaimus. Šiaip ar taip, ji neketino kamantinėti draugės, kuri visada viską žino.

– Ar nenori, kad tave pavėžėčiau? – paklausė ji Flepės.

Šioji įsėdo į draugės automobilį.

– Palikau savo reindžroverį prie aludės, – paaiškino ji.

Meiblė sukikeno.

– Jei kas nors dabar jį mato, pagalvos, kad užėjai išgerti priešpiečių alaus.

Flepė susiraukė.

– Meible, aš taip nemanau.

– Ne, žinoma, ne. Tu visiškai teisi. Jei Bedli Komptone atsiras tų tik vienas žmogus, neužsukantis į užėigą alaus, tai būtum tu, Flepe.

Meiblė baisiai troško įsisteikti draugei ir, kadangi už žalitvorės kaip tyčia buvo Holiber Hauzas, tai sužadino jos atmintį.

– Prisimeni porą, sekmadienį bažnyčioje atsisėdusią į jūsų vietas?

– Ten ne mūsų vietos, Meible, – priminė draugei Flepė, apsimesdama, kad jai visai tas pats.

– Na, oficialiai gal ir ne, bet visi žino, kur visada sėdite judu su Kenetu.

– Tai ką norėjai pasakyti apie tą porą?

Flepės akys nukrypo pro langą paieškoti ilgauodegio plėšiko ir taip parodyti, kad tas jai visai nesvarbu.

– Ji ką tik atsikraustė iš Londono. Gyveno Blumsberyje. Jis iš tų kompiuterių žinovų, o ji žurnalistė. Turi du mažus vaikus – Martą ir Reifą.

Flepė nepasitikėjo kompiuterių žinovais ar žurnalistėmis, tad sušnarpštė, rodydama nepritarimą.

– Kaip suprantu, jie persikėlė į Holiber Hauzą, – nerūpestingai tarė ji. – Sodas greičiausiai visai sulaukėjęs. Turbūt reikėtų nusiųsti vieną savo sodininkų, kad duotų jiems keletą patarimų. Būtų visai miela, tiesa?

– O, tikrai, – pritarė Meiblė.

– Man nieko nekainuotų, o jiems būtų didelė paspirtis.

– Flepe, tu labai kilni. Esu tikra, jie būtinai įvertintų tavo mostą.

– Iš karto to ir imsiuosi. – Flepė stipriai užsimerkė. – Jų pavardė kaip sykis iškrito man iš galvos, – pridūrė ji, ir tai buvo netiesa, nes Flepė niekad nieko nepamiršdavo.

– Praisai. Džimas ir Molė Praisai, – atsakė Meiblė. – Ji šį rytą buvo pas Didžiąją Merę išgerti kavos viena pati. Atkreipiau dėmesį, kad užsisakė tik kavos. Manau, negali išlaikyti tokios figūros, neatsispirdamas kruasanams ir pyragaičiams.

– Jaunimas, – atsakė atsidususi Flepė. – Bet su amžiumi atsiranda ir gerų dalykų, nebereikia jaudintis dėl svorio. Aš valgau už du, Meible, juk žinai. Pasaulyje esama kai ko svarbiau nei nerimauti dėl figūros.

Meiblė sustojo privažiavusi prie „Varpo ir drakono“.

– Gal man užsukti kiek vėliau? – paslaugiai pasiteiravo ji, mat jai patiko Flepės pirmosios draugės pareigos, susijusios ir su ypatinga privilegija – leidimu Darnlyje pasirodyti nekviestai.

– Tiesą sakant, šiandien geriu arbatą su Heda. Kodėl rytoj tau neatėjus priešpietinės kavos ir neatsivedus ponių? Mums reikia aptarti Naujųjų Metų sutikimo pokylį.

– Pokylį? Maniau, bus vakarėlis, – pataisė ją Meiblė. – Jau nuo seno Naujųjų sutikimo vakarėlis miesto salėje yra metų renginys.

– Šįkart bus pokylis, netgi ketinu būti jo *šeimininke*, – atsakė Flepė, ta mintis į galvą jai šovė vos prieš akimirką.

Meiblės akys sužėrėjo.

– Ak, Flepe! Kokia puiki idėja.

– Žinoma, – atsiliepė Flepė ir sušnarpštė be galo savim patenkinta. Heda Harvis Smit galėjo iškelti pokylį vasaros pabaigtuvių proga ir apstulbinti vietos bendruomenę, o ji, Flepė Skot But, padarys dar geriau. – Didžiulis pokylis, tokio Bedli Komptonas dar neregėjo.

– Na, Hedos ir Čarlzo vakarėlis buvo gana įspūdingas, – priminė jai Meiblė.

Šiaip ar taip, jie juk pakvietė Montį Doną, o vadovauti pasamdė Džeisoną Donovaną.

– Manasis bus dar įspūdingesnis, – ryžtingai pranešė Flepė, ir Meiblė nė nesuabejojo, kad taip ir bus.

Flepė išlipo iš automobilio. Kol ji tolo, Meiblė sekė ją akimis, žavėdamasi ir apimta pavydo. Štai kokia ji, perkopusi šeštą dešimtį, bet liekna, tarsi būtų kur kas jaunesnė. Meiblė mintyse įvertino puikaus kirpimo draugės kelnes, kašmyro megztinį, pritinantį prie Flepės žydrų akių, tobulą jos šviesių plaukų šukuoseną, kampuotą smakro ir skruostikaulių liniją, ypač išryškinančią veido bruožus, ir atsidūsėjo – stebuklas, kad šiam grožiui palaikyti nereikia jokių pastangų. Meiblė buvo tik vargšė pamėgdžiotija, ji vis dar labai stengėsi kopijuoti draugę. Flepė nieko nenučiuokė, nes Meiblei, nepaisant visokeriopų pastangų, nelabai sekėsi. Vis dėlto jei tik Flepė būtų šitai perpratusi, tikrai būtų pasijutusi pamaloninta. Galų gale argi pamėgdžiojimas nėra pati aukščiausia meilikavimo išraiška?

Flepė grįžo namo klausydamosi Dolės Parton. Jeigu automobilyje būtų turėjusi draugiją, būtų įsijungusi ką nors iš klasikos, tarkim, Andrea Bočelį, bet buvo viena, tad patenkinta traukė „Džolyną“* sykiu su radijo imtuvu ir mėgavosi savo balso skambesiu. Tiesą pasakius, jei gyvenimas būtų pasukęs kita vaga, jeigu jai būtų tekę mažiau atsakomybės ir mažiau Keneto, galimas daiktas, ji būtų tapusi dainininke.

Pagaliau Flepė įsuko pro didingus Darnlio dvaro vartus ir nuriėdėjo medžiais apsodinta alėja iki namo. Pro kamienus švysčiojo sodas, jame galėjai įžiūrėti sodininkus žaliais marškinėliais ir chaki kelnėmis – jie dailino kukmedžio žalitvores ir genėjo krūmus,

* Populiari Dolly Parton (g. 1946), JAV dainininkės, atliekama daina *Jolene* (čia ir toliau – *vert. past.*).

ant kurių ruduo jau klojo geltonos ir rudos potėpius, prorečiai švystelėdamas ir raudonos. Kas kartą, išvydusi namą, Flepė pajusdavo begalinį pasitenkinimą ir dėkingumą, taip, dėkingumą, nes buvo įsitikinusi, kad jai *labai labai* pasisėkė, juk turi tokius išskirtinai puikius namus.

Ir išties Darnlio dvaras buvo iš tų, kuriuos apibūdintum kaip išskirtinius. Nevisiškai senoviniai dvaro rūmai, bet netoli tokių. Pastatyti aštuonioliktame amžiuje ir pasižymintys neįtikima elegancija, po šimto metų jie buvo renovuoti, pristatytas sparnas su plačiais, erdviais kambariais ir dideliais groteliniais langais, žvelgiančiais į kroketo pievelę, kurioje Flepė rengdavo vakarėlius. Žavesio namui teikė taisyklingos proporcijos ir senovę menantis šlapio smėlio spalvos akmeninis mūras, apkibęs visterija, pavasarį apsipilančia ryškiais violetiniais žiedais.

Žvyruotoje aikštelėje ji pastatė automobilį šalia vyro Keneto karamelės spalvos jaguaro ir išlipo. Lengvučiais žingsneliais – Flepė buvo itin gerai nusiteikusi – ji užstriksėjo laiptais prie laukujų durų ir guviai įžengė į vestibulį. Vos ji įėjo, laiptų viršuje pasirodė Kenetas, žemas ir kresnas, jau persirengęs po golfo raudonomis kelnėmis ir mėlynais marškiniais, kiek aptempiančiais pilvą.

– O, kaip tik tave ir norėjau pamatyti, – pareiškė jis.

– Sveikas, mielas. Kaip žaidimas?

– Prakeiktas šuo nunešė mano kamuoliuką!

– Maniau, šunų niekas neįleidžia į aikštyną.

Aikštynas, kurį galvoje turėjo Flepė, žinoma, buvo Skot Buto golfo aikštynas, Keneto įrengtas, kai abu maždaug prieš trisdešimt metų įsikūrė Bedli Komptone. Išpuoselėtas, tvarkingai prižiūrimas ir brangus – Keneto pasididžiavimas ir džiaugsmas, o Flepei tikras išganymas, nes argi kokia žmona trokšta, kad jos vyras visą laiką tupėtų namie?

– Tas velnio padaras pabėgo iš kažkieno automobilio.

– Koks nerūpestingas savininkas. Tikiuosi, pasiskundei. Niekam negalima leisti taip elgtis.

– Jau ketinau skųstis, bet sužinojau, kam tas šuo priklauso.

– Kam? – sukľuso smalsioji Flepė.

Kenetas ne iš tų, kurie neskiria princo nuo elgetos. Šiaip ar taip, jis gi nežinia iš kur kilęs, o turtus susikrovė iš greitojo maisto užkandinių tinklo, paskui jį pardavė už didelius pinigus. Kita vertus, Flepė atpažindavo kad ir menkiausią klasės ar padėties bruožą. Ji bandė spėti, ką Kenetas mano esant gana svarbiu asmeniu, kad duotų leidimą paleisti šunį siautėti po aikštyną.

– Kolinui Montgomeriui, – paskelbė Kenetas.

– Tam golfo žaidėjui? – Flepė pavartė akis.

Dieve brangus, pamanė nusivylusi, o tikėjosi išgirsti kokią pavardę iš karališkosios šeimos, kad ir devintą nuo kisieliaus.

– Jis ne šiaip bet kas, negalėjau juk liepti *jam* pasiimti šuns iš aikštės, tiesa? Nors tas šuo ir davėsi po veją su mano kamuoliuku nasruose! Na, jeigu bent būtų įmetęs jį į duobutę, čia jau būtų buvusi kita kalba. – Jis sukikeno lipdamas žemyn. – Ką tik kalbėjaisi su Džasperu, ir žinai ką? – jis pakėlė antakius ir plačiai nusišypsojo.

– Ką, sūnus pagaliau uždirba tiek, kad jam nebereikia mūsų prašinėti papildyti jo banko sąskaitos?

– Šį kartą ne. Juodu su Brajene kraustosi į... – Kenetas luktelėjo, bandydamas kurti dramatišką įspūdį, bet jam pavyko tik suerzinti žmoną, nemėgstančią marčios ir laikančią ją pretenzinga prasisiekiėle. – Į Bedli Komptoną, – pranešė jis pergalingai.

Flepė regimai nusigando.

– Ką? Kenetas su šeima atvyksta čia? Gyventi?

– Na, ne visai čia, ne į Darnlį, jie ketina išsinuomoti namą miestelyje. Argi ne gera žinia? Jie grįžta kitą savaitę, vadinasi, Kalėdas švęs jau čia.

– Šiek tiek netikėta.
 – Turbūt iki šiol tik rengėsi.
 – Tai kodėl jie mums nė žodeliu neužsiminė?
 – Flepe, jie spontaniški. Supranti, iš kitos Žemės rutulio pusės jie visi tokie. Daro ilgai negalvodami.

– O man jie suardė visus planus. Štai kaip *aš* tai vadinu.
 – Bus smagu, kad bent vienas iš mūsų vaikų gyvens toje pačioje šalyje kaip mes – įvairovės dėlei.

Gaila, kad Džasperas negali palikti žmonos Australijoje, mąstė Flepė. Vis dėlto saugojosi neištarti to garsiai. Juk Flepė pasižymėjo itin geromis manieromis.

– Nuostabi žinia! – pakiliai šūktelejo ji. Jeigu ir buvo kam itin gabi, tai visada ir visais atvejais rasti ir kuo pasigėrėti, kai toks žaidimas neišvengiamas. – Eime priešpiečių, – pasiūlė ji tuojau pat. – Ką tik sužinojau, kas įsikraustė į Holiber Hauzą. Eime, papasakosiu apie juos viską.

– Ar vyras žaidžia golfą? – viltinai pasiteiravo Kenetas, sekdamas jai įkandin į virtuvę.

– Manyciau, ne, brangusis. Iš išvaizdos jis panėšėja į tuos, kurie jaučiasi kaip namie madingame Soho bare su martinio taure rankoje, o ne prie trečios duobutės golfo klube. Jis siaubingai nusivils Bedli Komptonu. Mes čia nesame madingi. O Džimas ir Molė Praisai – *taip*.

Kenetas labai gerai žino, kad, žmonos manymu, madinga tai, kas „itin plačiai paplitę“.

Po priešpiečių pertraukėlės, kurią užkandžiaudama leido ant suoliuko sode mėgaudamasi ankstyvo rudens saulėkaita ir paukštelių čiulbesiu, sugrįžo Persefonė, dvidešimt aštuonerių Flepės asmeninė padėjėja. Įdarbinta rugpjūčio pabaigoje, kad palengvintų jai naštą, mat būti viskuo visiems vienai moteriai per sunku, net ir tokiai kaip Flepė, tikrai sėkmingai susitvarkančiai su daugybe

užduočių vienu metu. Persefonė buvo malonios išvaizdos tamsiaplaukė, rudų akių ir su strazdanėlėmis ant nosies. Švelni ir maloni, stropi ir sąžininga, bet, svarbiausia, – neplepi. Flepė bjaurėjosi pašalomis – ir labiau nei kuo nors kitu, bent jau tada, kai apkalbama buvo ji pati. Trupučiukas gandų apie kitus buvo leidžiama tik tada, kai kitaip niekaip negalėjai išsiversti. Persefonė anaip tol ne liežuvautoja, ir tai viena iš priežasčių, kodėl Flepė juto jai prielankumą. Žinojo, kad ir ką toji mergina išgirs ar pamatys Darnlyje, tai nebus išnešiota po miestelį. Su Persefone ji saugi. Argi Persefonė to neįrodė visai neseniai, kai užklupo Flepę romantiškai sukibusią su Čarlzu Harviu Smitu vasaros pabaigtuvių pobūvyje pas Harvius Smitus Kompton Korte? Tokia ta tiesa, Flepė suprato galinti iš Persefonės tikėtis, kad šioji laikys liežuvį už dantų, kai to reikės.

– Dabar tuojau pat, Persefone, turime atlikti darbus, – pasakė Flepė, įžengusi į biblioteką, kurioje priešais langą merginai buvo pastatytas stalas.

Persefonė nusišypsojo.

– Bet, Flepė, jūs juk nesiėmėt dar kokio nors naujo, tiesa? – atsiliepė toji, vadindama viršininę vardu.

Po ano romantiškojo sukibimo Flepė pareikalavo, kad jos nekreiptų dėmesio į formalumus. Prisipažino Persefonei apie romantišką meilės nuotykį važiuodama namo iš pobūvio ir taip paaukštindama merginos pareigas nuo asmeninės padėjėjos iki patikėtinės. Kadangi viena dukra gyveno Kanadoje, kita Australijoje ir neturėjo galimybės dalytis motinai tenkančiais išbandymais, Flepė su džiaugsmu pasidalijo jais su Persefone.

– Taip, ėmiausi. Visiškai nedidelio menkniekio, nieko tokio, ko mudvi su tavimi nepajėgtume suvaldyti. Šiaip ar taip, juk esame nesutriuškinaama komanda, tiesa? Ketinu surengti Naujųjų Metų pokylį.

– O Dieve, kokia nuostabi mintis!

Flepė buvo pamaloninta, kad Persefonė irgi užsidegė jos sumanymu, bet nė kiek nenustebo. Štai ir antroji priežastis, dėl kurios mergina jai taip patiko. Persefonei būdinga pakili „aš galiu“ nuostata, visiškai tokia pat kaip Flepės. Itin miela savybė. Vienas iš geriausių Flepės bruožų.

– Turės būti įspūdingas renginys. Užburiantis. Iš tų pobūvių, apie kuriuos žmonės kalba metų metus. Iš tų įvykių, apie kuriuos kaip geriausias gyvenimo akimirkas pasakojama vaikaičiams.

– Kaip jaudinama! – nenustygo Persefonė.

Flepė prisimerkė.

– Mums reikia temos.

– Argi Naujieji Metai savaime dar nėra tema?

– Reikia ko nors, kas ne taip įprasta. Ko nors daugiau. Pobūvis neturėtų būti šiaip Naujieji Metai, kaip būna visų kitų. Turime sugalvoti ką nors nepakartojama. – Flepė apramino galvoje besiblaškančias mintis kaip visada, kai reikia susikaupti, ir jai švystelėjo nuostabus sumanymas. – Kaukių balius, – išpyškino ji. – Prabangių Venecijos apdarų karnavalas. – Ji jau matė save mintyse su didinga suknele, įkvėpta didžiųjų Venecijos Renesanso tapytojų paveikslų, ir šypsojosi iš pasitenkinimo. – Taip, *un ballo in maschera*^{*}, – pakartoto ji, nes be daugybės kitų jos talentų, žinoma, buvo ir kalbos dovana. – *Che meraviglia!*^{**}

Persefonė buvo sužavėta. Jai taip pat patiko mintis pasipuošti puikiu vakariniu apdaru.

– Ir palapinė turi būti įkvėpta Italijos.

– Ji turėtų atrodyti taip, lyg būtume atsidūrę Venecijoje, – tarė Flepė, įaudrinta tos minties. – Tiktų ir kanalas, ir tiltas. Ar galima būtų taip padaryti?

* Maskarado pokylis (ital.)

** Kaip nuostabu! (Ital.)

– Jums kainuos, bet, esu tikra, galime rasti, kas viską įgyvendintų.

– Nuostabu. Koks šaunus būdas leisti pinigus.

Flepė žinojo, kad Kenetas pritaro. Jis kaip niekas kitas mėgo vakarėlius.

– Leiskite man paieškoti, – atsiversdama bloknotą tarė Persefonė ir puslapio viršuje didelėmis raidėmis užsirašė: „Flepės *ballo in maschera*“. – Jums reikia sudaryti svečių sąrašą.

Mintys, sukilusios Flepės galvoje, dabar jau įsisuko kaip pašėlusios, akys sužibo.

– Netaupysim smulkmenų sąskaita. Stalus papuošime aukso bokalais, ant lubų mirkčios žvaigždės, kanale bus gondolų. Galbūt pasamdytume kelis italų *gondolieri*, apsilikę dryžuotais marškiniiais ir užsidėję skrybėles su raudonais kaspinais jie vaikščiotų tarp svečių. *Molto chic, no?**

Persefonė, laisvai kalbanti itališkai, ispaniškai ir prancūziškai, nusišypsojo iš Flepės italų kalbos, žinodama, kokios šeiminkės žinių ribos. Nors niekas kitas to nebūtų pasakęs. Kaip manė draugės, Flepė puikiai kalbėjo melodingąja Dantės šnektą.

– Bedli Komptonas nė nesupras, kas Darnlio dvare nutiko, – pasakė Persefonė.

– *Tal quale***, manau, kad kaip tik šito ir noriu, – atsakė Flepė.

* * *

Lygiai ketvirtą, nes smulkmeniškai laikėsi punktualumo, Flepė spindinčiu pilku reindžoveriu įvažiavo pro Kompton Korto vartus, labai garsiai paleidusi automobilyje Mocarto „Nakties karalienės“ įrašą tam atvejui, jei pasitaikytų kam nors išgirsti. Ilgo,

* Labai prabangu, tiesa? (Ital.)

** Kaip pavyzdys (ital.).

plataus kelio gale pasirodė Čarlzo ir Hedos namai, didingas Jurgio laikų pastatas. Jis nuostabus, Flepė turėjo su tuo sutikti. O kad nepajustų pavydo, – nes pavydas nederėjo moteriai, kurią likimas buvo apdovanojęs kokia tik užsigeisi materialia ištaiga, – Flepė sau priminė, kad Kompton Kortas neturi plaukymo baseino. Dar nlio plaukymo baseinas – šitai būtina pabrėžti – pasižymėjo tikrai puikia savybe, sykiu buvo ir vidaus, ir lauko baseinas, mat turėjo pranašumą – vieną stiklinę sieną. Paspaudus mygtuką stiklo siena nuslinkdavo į šoną, ir štai jums – į vidų įsiverždavo grynas oras ir saulės spinduliai. Flepė ir sutelkė mintis į baseiną, stabdydama automobilį priešais klasikinį pastato fasadą.

Džonsonas, liokajus, atidarė laukujes namo duris ir palydėjo Flepę į mažąją svetainę.

– Pranešiu poniai Harvis Smit, kad jūs čia, – pasakė viešniai ir paliko vieną gėrėtis meno dirbiniais ant sienų ir šen bei ten ant staliukų išdėliotomis fotografijomis sidabrinuose rėmeliuose.

Flepė buvo tvarkinga iki panagių, o Heda – toli gražu. Kambaryje galėjai just malonų atsipalaidavimą. Ant kavos staliukų paskleisti žurnalai, visur, kur pažvelgsi, kaupėsi įvairūs daikčiukai ir niekniekiai, ant sofų ir fotelių kaip pakliuvo išmėtytos pagalvėlės, nepaklūstančios kokiai nors išskirtinei spalvų gamai. Flepei atėjo į galvą mintis, kad čia išties angliška mažoji svetainė. Ir gana aristokratiška. Šiaip ar taip, Heda – markizo dukterėčia. Vos Flepė priminė sau naujosios draugės kilmę, pajuto, kaip tirpsta noras su ja varžytis, juk nei galėjo lenktyniauti su aristokratija, nei ištvėrė ja nesižavėjusi, o titulas turi kai ką, kas versdavo ją just nepaaiškinamą nuolankumą. Dėl to jai buvo tik lengviau, mat jeigu kas nors ir keldavo Flepei pasibjaurėjimą, tai toks žaidimas – trūks plyš pirmauti; juk toks vargas išsilaikyti užėmus viršesnę padėtį.

Flepė jau ieškojo, kur prisėsti, bet pro stiklines terasos duris išvydo Čarlzą ir jai užkando žadą. Atrodė neapsakomai gražus –

kupeta žilų plaukų, ilga tiesi nosis, juslios lūpos ir stulbinančios, tokių gyvenime nebuvo mačiusi, stiklo žalumo akys. Patikėkite, jos neįtikimai žalios, tarsi nefritas. Pati pirma jos reakcija Čarlzą išvydus buvo tik susižavėjimas. Ji dievino anas popiečio valandas, kai juodu mylėjosi trobelėje Darnlio dvaro plotų pakraštyje.

– Gražuole! – klyktelėjo Čarlzas, skubriai žengdamas į kambarį.

Atrodė, kad jis pavojingai arti ir gali ją čiupti į glėbį. Ak, kaip Flepė to ilgėjosi – būti apkabinta. Apglėbta stiprių jo rankų ir bučiuojama putnių švelnių jo lūpų.

Ji metėsi į šalį tarsi išgąsdinta elnė.

– Sveikas, Čarlzai, – tarė kukliai, didelėmis valios pastangomis įvairius į narvą savo žvėrį, dar prieš porą savaičių šėlusį taip laisvai.

– Atrodai žavingai.

– Ačiū, – atsakė ji, traukdamasi už sofos, nes jis vėl žingtelėjo arčiau.

– Argi taip ir nepasisveikinsi su manimi, Gražuole? – susiraukė jis. – Nejaugi nenusipelniau bučinio? Kodėl staiga pasidarei tokia drovuolė? – Paskui jis prakalbo jau tyliau: – Tik vieno vienintelio bučinuko.

– Čarlzai, viskas baigta, – sušnypštė ji, neramiai dairydamosi į duris, žinodama, kad bet kurią akimirką čia įžengs Heda.

Čarlzas išdykėliškai išsišiepė, – kadaise jai taip patiko šita jo šypsena, – bet dabar nuo jos Flepės širdis neramiai suvirpėjo.

– Tai niekad nebus baigta, Gražuole. Neišplėsi savęs iš mano širdies. Galvoju apie tave kasdien, kiekvieną mielą akimirką. Meilės neužsuksi tarsi vandens čiaupo.

– Čarlzai, tai buvo ne meilė. Pats žinai.

Jis šypsojosi vis gašliau, nesiliaudamas nužiūrinėti ją visą, godžiai čiuopdamas akimis kiekvieną jos kūno lopinėlių.

– Tu teisi. Tai buvo ir aistra. Ir nuostabus, ir pavojingas geismas. Ar prisimeni, kaip nunešdavau tave į malonumo aukštumas?

Flepė kuo puikiauusiai tuos malonumus prisiminė, ir jos skruostai skaisčiai nurauodo.

– Tau, mieloji Flepe, vis būdavo negana. Neapsimesk, kad pamiršai. Mudu ir vėl galim tai daryti ir patirti.

Vestibiulyje pasigirdo žingsniai. Flepė pakėlė smakrą ir nutaisiusi kuo valdingesnį balsą jam atkirto:

– Ne, Čarlzai, elkis tinkamai. Heda mano draugė ir jos *neišduosiu*.

Tą akimirką įėjo Heda, kaip Flepė ir numatė. Šeiminkė nužvelgė Čarlzą priekaištingai, taip žiūrima į blogai besielgiantį vaiką.

– Čarlzai, tu vėl viešniai įkyri? – sudrausmino ji. – Atleisk, Flepe.

– Ką gi, ponios, tada judvi paliksiu, – atsakė Čarlzas, anaip tol neatgailaudamas. – Buvo malonu susitikti, Flepe. Jei nežinočiau, koks už langų metų laikas, būčiau patikėjęs, kad pas mus vėl įsiveržė pavasaris.

Kai jis išėjo, Flepė atsitokėjusi atsiduso.

– Heda, – pasisveikino ji, apkabindama namų šeiminkę.

– Flepe, eikš, prisėskime. Mudviem reikia daug ką aptarti. Sakyk, ar sužinojai, kas ta pora, sekmadienį bažnyčioje užėmusi juodviejų su Kenetu vietas? Mirštu, kaip noriu sužinoti.